

Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει·

λαλεί πουλί, παίρνει σπυρί,

κι η μάνα το ζηλεύει.

Τα μάτια η πείνα εμαύρισε·

στα μάτια η μάνα μνέει·

στέκει ο Σουλιώτης ο καλός παράμερα και κλαίει:

«Έρμο τουφέκι σκοτεινό, τί σ' έχω γω στο χέρι;

Οπού συ μου 'γινες βαρύ κι ο Αγαρηνός το ξέρει.»

Mucha paz Reina en el llano

El parájo canta, coge un grano

Y la madre está celosa

El hambre escureció los ojos

En los ojos la madre jura

El buen Souliótis esta de pie

Y llora:

Rifle hermo oscuro

Porque te tengo yo en mi mano

Dónde te convertiste pesado

Y el Agarinós lo sabe.